

Az Ember csodája

Fémszárnyakkal átszelni az eget,
érezni, hogy gyengéden eltemet
szálló felhők vatta-havas tája,
s a fenti halk semmiből lelátni
a kusza Minden egy darabjára;

és a csend arcába nézni néha,
meghallani benne máskor néma
gondolatok kapirgáló neszt,
olykor csak lenni mint a csend maga -
tudni, mikor céltalan a beszéd.

Feküdni a víz tükreán lebegve,
s a felhőket számolni felette;
távolba harsogni, hogy "Itt vagyok!".
Augusztusi selymes estéken
várni, hogy hulljanak a csillagok.

Mikor a szél ágakat hajlogat,
megfigyelni, ahogy a hangokat
egymás mellett elgörgeti lágyan...
Újra és újra megszületni egy
anya változatlan mosolyában.

Fogni egy kezét az úton járva,
szeretni sokszor és utoljára,
és bátran nézni majd az arcodat
a tükrökben akkor is, ha mélyül
rajta az évek véste karcolat.

Ha az idő széthullva ellepett,
végigsimítani a perceket,
megvárni, míg lelassul az óra,
és újragondolni az életet
egy erősödő zongoraszóra.

Kitörni a vakságból, ha elnyel,
és ha csukva volt, most nyitott szemmel
másodszor is megtanulni járni -
megértve, hogy csodákat is lehet
hétköznapi álruhában látni.